

ברח לך אל מקומך

(1) ספר במדבר פרק כד

יִסְרָאֵל אֶל בְּלָק אֶל בְּלָעַם וַיִּסְפַּק אֶת כַּפָּיו וַיֹּאמֶר בְּלָק אֶל בְּלָעַם לָקַב אִיבֵי קְרָאֲתִיךָ וְהִנֵּה בְרַכְתָּ בְּרַךְ זֶה שְׁלִישׁ פְּעָמִים:

(יא) וְעַתָּה בְּרַח לְךָ אֶל מְקוֹמְךָ אֲמַרְתִּי כִּבֹּד אֲכַבְּדֶךָ וְהִנֵּה מְנַעֶךָ יְלֹד מִכְבוֹד.

(12) שער הפסוקים - פרשת בלק

וכיון שבלעם לא היה רוצה להמשיך ההבל ההוא מן פה העליון לקלל ישראל, אלא אדרבא המשיכו לברכם, א"כ ברח לך אל מקומך העליון, והתעלם שם למעלה ברישא עילאה, ולא תתפשט דרך הפה לברך את ישראל:

זוהר חלק ג דף רפח/א

האי עתיקא קדישא טמיר וגניז, וחכמתא עלאה סתימאה, בההוא גולגלתא משתכח, ודאי בהאי עתיקא לא אתגלייא אלא רישא בלחודוי, בגין דאיהו רישא לכל רישא, חכמתא עלאה דאיהו רישא ביה סתים, ואקרי מוחא עלאה, מוחא סתימא, מוחא דשכיך ושקיט, ולית דידע ליה בר איהו:

תלת רישין אתגלפן דא לגו מן דא, ודא לעילא מן דא, רישא חדא חכמתא סתימאה, דאתכסייא ולא מתפתחא, וחכמתא דא סתימאה, רישא לכל רישי דשאר חכמות:

רישא עלאה, עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין, רישא דכל רישא,

השם העצמי וההתחדשות צו

העולם הרוחני בונה כל אחד ואחד לעצמו בקרב. כל תכונת הקשבה אינה כי אם הכשרה לבנין הנצחי העצמי של היחיד, כל מרכז התורה הוא הפסוק של שמו הפרטי. זהו כל כובד הדין, כל עומק השאלה, כל איום האחריות, כל חיבוט הקבר. ויש אשר הקשבתו היא כל כך מפולשה, עד שאובד הוא את הריכוז העצמי, יודע הוא שמות רבים, רק את שמו שכה, ולא ידע. אז כי עמלו לריק הוא, ואין לו תקנה כי אם על ידי ערלת און כבירה, שמונעתו מכל הקשבה, ואחרי ההירוס הגדול הזה, החרשות, שהיא איבוד כללי, חרשו נותן לו דמי כולו, הוא שב ומתחדש בצורה חדשה, תתהפך כחמר חותם, ויתיצבו כמו לבוש.

הרב קוק זצ"ל (חדריו. קי"ז)

ומהי תשוקתי התדירית יותר טוב לומר טבעי הקבוע טבע נפשי ומהלך רעיוני – רק להתחיל מחדש מבראשית הנני תמיד עומד אצל ההתחלה. הידיעות הבודדות והמסובכות לא ירחיקוני לעולם מהנקודה הראשית שהכל תלוי בה. יכול להיות שיש כאן מן החולשה של פחד מההתרחבות היתרה, אבל אי אפשר כלל לומר שאין כאן גרעין של כשרון טמיר המושך אותי להתעמק בהראשית בתחלת הכל ביסודיות ההויה ברז המציאות באידאל האידאלים במרום וקדוש.